
КНИГА 9
ZA
AQUA TERRA IGNIS AER
АКАДЕМІЯ ЗОДІАК
Неспокійні зорі
КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ
СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Неспокійні зорі

Zodiac Academy: Restless Stars

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: Restless Stars, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Ксав'єр

Повітря гриміло від енергії очікування, і зорі в небі, здавалося, видзвонювали одну-єдину прекрасну музичну ноту, від якої мені хотілося плакати.

Я не був певен, що відбувається, бо близнючок поглинуло неземне світло, що вирвалося з неба, таке яскраве, що на нього боляче було дивитися. Але одне я знав напевно: зорі були тут, серед цієї небесної магії, і здавалося, що привиди мертвих теж спостерігають, стаючи свідками того, як мелодія долі змінюється назавжди зі сходженням наших нових королев. Може, вони ще й не сіли на свій законний трон, але не можна було заперечити силу синів і доньок наймогутніших фейрі Соларії, що схилилися біля їхніх ніг.

Тайлер стискав у кулаці мою сорочку, а моє обличчя було мокре від іскристих сліз. Мій погляд перейшов до єдиної істоти серед хаосу, що була твердішою за землю під моїми ногами. Мій брат стояв там на колінах, тепер спиною до мене, але не можна було заперечити його існування, коли він пройшов крізь натовп. Це мусив бути дар зірок, що дозволили йому мить знову побути тут, на землі, але його час уже міг спливати.

Усі почали підводитися, і я теж схопився на ноги, відштовхнув Тайлера назад і кинувся до брата. Софія з надією заіржала, поки я біг крізь натовп, розштовхуючи людей, щоб наблизитися, а всі юрмилися, щоб подивитися на Спадкоємців. Моє

серце калатало без ладу, а розум крутився довкола стількох питань без відповіді, що я не міг їх злічити. Мені просто треба було його побачити. Треба було подивитися йому в очі й знайти те, чого найбільше прагнула моя душа. Дорогоцінну мить із моїм утраченим братом.

Спадкоємці підводилися, і Калеб рвучко пригорнув Даріуса, а наступним на них упав Макс. Сет стрибнув Максові на спину, щоб нахилитися й уткнутися обличчям у самий центр гурту, і поцілував Даріуса в лоб. Пробіг гул збудження, і глядачі ринули вперед, намагаючись підійти ближче й подивитися на полеглого Спадкоємця. Але найбільше права на це мав я.

Паніка затопила мої груди, і я рухався швидше, розштовхуючи людей із лютим пирханням і тупотом, наступаючи на пальці, так поспішав до нього дістатися. Я його більше не бачив, бо тіла знову змикалися, а що, як він зникне, щойно вони розступляться, а його час тут, у нашому світі, спливе й жодна його мить не дістанеться мені?

— Даріусе! — відчайдушно закричав я, відкидаючи людей від себе водою й облишивши будь-яку ввічливість.

Шлях розчистився, люди лаяли мене й силкувалися знову підвестися, але я пробіг просто крізь них до гурту Спадкоємців.

Сет носився довкола них колами, дико виючи й не підпускаючи нікого ближче. Я помітив Оріона, що стояв трохи осторонь, стиснувши кулаки й не зводячи очей зі Спадкоємців, бо теж чекав, щоб наблизитися, і мав такий вигляд, наче от-от вирве Даріуса з рук друзів і забере собі. Наступної секунди його витримка тріснула, і він врізався в них з усієї сили, ледь не збивши їх усіх із ніг.

Сет знову налетів на них, і рука Оріона ледь не відкинула його геть, коли той закинув її Даріусові на плечі, але Оріон упі-

ймав Вовка й затягнув його назад в обійми.

Калеб стиснув руку Оріона, і навіть Макс пригорнув його міцніше, і всі п'ятеро зімкнулися довкола Даріуса в центрі. На мить я побачив, як усе могло б бути, якби політика й мій батько не поламали все до біса, змусивши Оріона триматися на відстані, змусивши Спадкоємців поріднитися як братів і загартувавши їх до всіх, крім одне одного.

Сет знову відірвався й кружляв довкола них усіх так швидко, як тільки міг бігти, а Оріон відступив від гурту, знову даючи їм простір. Але тепер була моя клята черга.

Я кинувся до брата з простягнутими руками, але Сет врізався в мене з усієї сили й збив на землю. Його очі розширилися, і він розреготався, але сміх обірвався, коли я вгатив йому кулаком в обличчя.

— Злізь із мене, — гаркнув я.

— Ай, — гавкнув він, шоковано кліпаючи.

— Дай мені його побачити! — проревів я, і він насупився, швидко кивнув і поспішив підвестися.

— Ну ж бо, брате. — Сет простягнув руку, щоб допомогти мені встати, але я відбив її, а тоді раптом завмер.

За ним стояв Даріус, обійшовши Сета, щоб подивитися на мене згори, і його темні очі були сповнені любові, а рука простягнута до мене.

Я похитав головою, і ридання розітнуло мої груди. — Ти несправжній.

— Я справжній, Ксав'єре. І я лишаюся, — пообіцяв він.

Подих застряг у моїх грудях, і в легені не потрапляло ані крихти кисню.

— Це не підступ? — просичав я, і пекучий біль мого незгасного горя ледь не розірвав мене на шматки.

Я не пережив би втрати його вдруге, і цей клаптик надії, цей вигляд його переді мною був би нестерпним, якби виявився лише ілюзією.

— Ніякого підступу. Ніякої брехні. — Даріус поклав руку собі на груди. — Серце б'ється. Я тут. Усупереч усім клятим шансам. А тепер вставай, трясця, і дай мені тебе обійняти.

Я потягнувся до його руки, і мої пальці тремтіли, коли він стиснув мою долоню й підняв мене на ноги. Я, похитнувшись, упав йому на груди, вдихнув запах кедра й диму й відчув тверде тіло біля свого. Він був тут, живий, справжній, всупереч усякій можливості, усім реаліям, до яких я дійшов.

Він стиснув мене в обіймах, а я стиснув його у відповідь, не в змозі зробити жодного вдиху, але ніщо не здавалося важливішим, ніж обійняти мого втраченого брата. Його серце гупало біля моїх грудей, могутнє, і говорило про всі роки життя, які в нього вкрав наш батько.

— Як? — Я підвів на нього погляд, а мерехтливе зоряне світло досі оточувало близнючок, огортаючи нас неземним сяйвом. Здавалося, зорі забрали їх, може, говорячи з ними про їхнє сходження, але перед лицем цієї неймовірної правди я не міг зосередитися ні на чому, крім Даріуса.

— Я все тобі розповім. — Його очі метнулися до близнючок, яких досі поглинало те світло. — Щойно вони повернуться.

Наче у відповідь на його слова світло потьмяніло, аж поки вони обидві знову не з'явилися, тримаючись за руки, і їхні вогняні крила маяли за спинами, а вогняних корон на чолах уже не було.

— Захопіть академію! — гукнула Торі до натовпу, посиливши голос магією, і їй відповів хор гавкоту, виття й реву.

— Це наш дім, і ми лишаємося саме тут, — люто додала Дарсі, а тоді вони обидві полетіли над натовпом, очолюючи пов-

стання, і Ордени всіх видів перекидалися й мчали виконувати їхнє слово.

Я помітив Ґабріеля, що біг крізь натовп і зіткнувся з велетенським немейським левом, який оглушливо заревів і, гучно муркочучи, потерся об голову Ґабріеля. Данте Оскура зістрибнув зі спини лева й врізався в Ґабріеля, і вони міцно обійняли одне одного, а тоді лев перекинувся назад у форму фейрі, і виявилося, що це Леон Найт. Голий, як мати народила, з усмішкою від вуха до вуха, він вирвав Ґабріеля з обіймів Данте й стиснув його в обіймах, від яких тріщали кістки.

Вони перекинулися кількома словами, а тоді Леон кивнув, узяв Ґабріеля за руку й повів його в натовп, а Данте помчав за ними. Я загубив їх із поля зору в юрбі й знав, що Ґабріель шукає дружину й дитину, певен, що дар провидця миттю приведе його до них.

Даріус відпустив мене, а Оріон стояв одразу за ним, і його щелепа скреготіла від зусилля стримуватися.

— Скажи-но, брате, скількох зірок тобі довелося трахнути, щоб дістати ще один шанс на життя? — спитав Оріон.

Даріус обернувся до нього, і на його обличчі поповзла самовдоволена усмішка. — Жодної зірки, Ленсе. Але твій тато прийняв це як профі.

— Ах ти ж, мамойоб, — сказав Оріон крізь широку усмішку, і його очі яскраво палали полегшенням, розгубленістю й любов'ю до цього чоловіка перед ним.

— Татойоб, — виправив Даріус крізь іще ширшу усмішку, і вони рушили одне до одного, схопилися в шалених обіймах і голосно засміялися.

— Я сумував за тобою кожного клятого дня, Даріусе Акруксе, — прогарчав Оріон, стискаючи Даріусову потилицю.

— Це було пекло, — зітхнув Даріус, міцніше обіймаючи друга. — За Завісою немає такого мудака, як ти, хоча Гейл Вега непогано старався. Але я розповім тобі більше, щойно матиму в руці холодне пиво.

Оріон приголомшено похитав головою й неохоче відпустив його, поки Спадкоємці і я збиралися ближче, а погляд Макса переповнювала вся радість, що вирувала в нас. Його власне щастя виливалося з нього разом із хвилею сили сирени, вдесятеро посилюючи почуття всіх довкола. Деякі фейрі поблизу радісно запищали, зачаровані силою Макса, і я теж дозволив їй накрити мене, і від ейфорії в мене пішла обертом голова.

— О радісний день, зорі таки обертають до нас свою фортуну! — проревів Вошер, здійнявши руки в повітря й помчавши вниз пагорбом, і його власні дари сирени повели за ним велику групу фейрі, що радісно вигукували й сміялися з посиленим запалом.

Калеб не міг перестати всміхатися, а Сет поклав підборіддя йому на плече й дивився на Даріуса зі сльозами на очах.

— Це справа рук Торі, — зі знанням справи сказав Калеб, і Даріус кивнув.

— А чиїх же ще? — сказав він. — Моя дружина вміє отримувати те, чого хоче.

Повітря сповнив скрекіт, наче папужка врізалася у вікно, і ми всі обернулися й побачили Джеральдіну, що тяглася землею, мов поранений тюлень, і так ревіла, що явно погано бачила.

— Відведіть мене до Драгуна, — благала вона крізь чергове ридання, що її струшувало.

Софія поспішила до неї ззаду й допомогла їй підвестися, а Джеральдіна махала рукою перед собою, наче була сліпа. Я

простягнув руку й, яскраво засміявшись, поклав її долоню на Даріусову щоку.

Джеральдіна здригнулася всім тілом, закліпала на нього крізь сльози, а тоді заґелґотала, мов поранена гуска, і знепритомніла, повалившись назад. Софія ахнула, намагаючись її втримати, а Макс метнувся до неї, впіймав і підвів, і вона похилилася на нього, кліпаючи, поки приходила до тями.

— Максику, відведи мене до нього. Поклади мене на його могутню постать... ні! Кинь мене на коліна перед ним і шмагни мене батогом вандіґа, — видушила вона, і Макс обережно повів її до Даріуса, що тихо сміявся горлом.

— Іди сюди, безглузда зведена сестро, — сказав він, і Джеральдіна від цього заверещала, впала, спіткнувшись, йому в обійми й цілком розклеїлася, а ноги в неї підкосилися, тож Даріусові довелося тримати її повністю.

— Ох, любий, любий бідолашний брате, — прохрипіла вона. — Ти мандрував стебельцями трави приреченості й блукав закутками потойбіччя. Але жодна далечінь не була такою далекою, щоб твоя призначена душа тебе не знайшла. Це зробила одна з моїх королев... ні... *наших* королев. — Вона обернулася до Спадкоємців, звівшись на ноги, коли Даріус її відпустив, і переводила погляд з одного на одного. — Бевзні нарешті прийняли свою бевзність. Кожен із вас знайшов своє місце, і місце це на ваших колінцях перед великими й всемогутніми Феніксами.

— Я знав, що колись вони таки стануть на коліна, — підколов Оріон, і я кинув на нього потішений погляд, а Спадкоємці від її слів настовбурчилися.

— Менше про бевзнів, Джеррі, — застеріг Макс.

— Ох, але мій любий лососю, хіба ти не бачиш? Ти зняв свої завеликі чоботи й засунув свої пальчики-квасольки в капці, що

нарешті пасують до твоїх бевзенських ніжок, — сказала Джеральдіна, тріпочучи віями до нього. — Це тобі дуже личить.

— Я... — Макс мав такий вигляд, наче збирався заперечити, а тоді затнувся. — Личить?

— Так, ти, дурнику-ліхтарнику, моя Петунія ще ніколи так не тріпотіла, як тепер через тебе! — Джеральдіна підбігла до нього й припечатала свій рот до його, і вони поринули в публічні ніжності, на які мені не хотілося дивитися.

— Вистежмо членів К.У.Р.В.И. А тоді я розповім про все лайно, що привело мене назад, — сказав Даріус, і його очі спалахнули голодом, коли він подивився на натовп, що вирував, а рука потяглася до руків'я сокири.

— Гайспел моя, — похмуро сказав Оріон. — Полюватимеш зі мною, брате? — з надією спитав він Даріуса, але Калеб уже тягнув Даріуса геть, а Сет поруч гучно вив і заглушив питання. Здавалося, його почув лише я.

Обличчя Оріона спохмурніло, і я напружено йому всміхнувся, глянувши на Софію й Тайлера, що кликали мене до себе.

— Я піду... — Я показав на них і на брата, бо хотів лишитися з гуртом і бути поруч тієї миті, коли Даріус пояснить усе це божевілля.

— Ага, — пробурмотів Оріон, ледь сіпнувши губами в усмішці. — Біжи на волю, маленький пегасе.

Я засяяв, бо мені сподобалася підказана ним ідея, скинув одяг і кинув його Тайлерові. Я стрибнув уперед і перекинувся у свою бузкову форму пегаса з диким іржанням, сповненим безмежного щастя.

Даріус озирнувся на мене, і я помчав до нього, опустивши голову, пропонуючи себе, коли до нього дістався. Він вишкірився, вхопився за мою гриву й скочив мені на спину, підняв-

ши сокиру й випустивши бойовий клич, що відгукнувся аж у моєму серці.

У моїй душі знову спалахнув вогонь, що згас тієї миті, як я його втратив, і горів він так, як могла горіти лише моя любов до брата. Сповнений дитячих спогадів і жартів, які розуміли лише ми вдвох. Нічого подібного в цьому світі не було, жодної заміни, і вся туга, що мучила мене за ним, поки його не було, змилася, мов вода, що закручується в стоку. Ми були частинами одне одного, невід'ємними від нашого єства, і без нього, я знав, я вже ніколи не був би цілим.

Але тепер Даріус повернувся, і, присягаюся зорями, місяцем і всевидючим сонцем, здавалося, що повернувся і я.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/restless-stars/